

متن پرسش

با عرض سلام و احترام خدمت استاد عزیزم: بنده از دوران کودکی علاقه زیادی به نویسندگی داشته ام و خب فکر می‌کنم تا اندازه ای طبع آن را نیز دارم. چند وقتی است به این فکر می‌کنم که نوجوانان و جوانان ما با دیدن فیلم‌ها و انیمیشن‌ها و آثار غربی در حال ورود به عالم غرب هستند و این استمرار پیدا می‌کند و ما نیز اصلا تغذیه مناسبی برای نسل جدید نداریم و ارائه نمی‌دهیم. البته کارهایی شده است، یا از لحاظ کیفی به درجه مطلوب نمی‌رسند و یا صرفا محتوای ظاهری اسلامی دارند و نه باطنی. اینجانب به این فکر می‌کنم که آیا بنده صلاحیت نوشتن فیلم نامه ی انیمیشن را دارم یا خیر؟ از کجا باید بدانم که ایده را حیف نمی‌کنم؟ آیا برای این کار باید درجات معرفت و عرفانی بالایی داشته باشم تا دست به قلم ببرم؟ دوستم که مباحث معرفت نفس را پیگیر است می‌گوید اگر وارد عالم نویسندگی فیلم نامه ای شوی، وارد عالم خیال شده ای و ممکن است قوه ی استدلال ضعیف شود و به من توصیه می‌کند که رها کنم و به بقیه بسپارم. اما بنده درد این کار دارم. فکر‌ها و ایده‌های نابی (به دید خودم) به ذهنم خطور می‌کنند و بعضی وقت‌ها ایده را در حد یکی دو خط می‌نویسم تا فراموش نکنم. البته این ایده‌ها فقط در حوزه نویسندگی نیست بلکه بنده فکر می‌کنم که باید در هرجایی که کم گذاشته شده که می‌توانم و کار فکری و خلاق می‌طلبم می‌توانم ورود کنم. (منظورم ورود موثر است و نه هر کاری - نمی‌دانم منظور را رساندم یا نه) بنده مباحث انسان‌شناسی و مدرنیته را دنبال کردم و ادامه دارد. الحمدلله حال دلم خوب است ولی نمی‌دانم چه کنم. دلم برای جوانانی که از این معارف دورند می‌شکند. لطفا مرحمت کنید و به بنده بفرمایید این کار را انجام دهم یا خیر و چرا؟ خداوند شما رو برای ما حفظ کنه ان شاءالله و از اینکه وقت گذاشتید و خواندید سپاسگزارم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: جمع هر دو خوب است. هم با مباحث «انسان‌شناسی» و تدبّر در قرآن و هم با به میدان‌آوردن خیال، وجوه ملکوتی انسان قوت می‌گیرد. مگر به ما خبر نداده‌اند: «آن خیالاتی که دام اولیاست / عکس مه رویان بستان خداست». موفق باشید